

PYETJE: «NË QOFTË SE PERËNDIA EKZISTON, ATËHERE PSE LEJON KAQ SHUMË VUAJTJE NË BOTË?»

PËRGJIGJE: Në Peru, toka lëvizi si pasojë e një tërmeti dhe mijra njerëz vdiqën dhe u varrosën nën dheun që rrëshqiste. Në Meksikë, një tërmet vrau me mijra vetë. Në Pakistanin lindor, cikloni dhe deti përmbytën fshatra të tërë dhe vranë me qindra mijra vetë. Në Vietnam, gra dhe fëmijë të pafajshëm vdiqën si pasojë e luftës. Në Shqipëri qindra njerëz të pafajshëm humbën jetën gjatë trazirave të vitit 1997. Në Australi, vajza tetëvjeçare Viki u zhduk dhe trupi i saj i prishur u gjet pas më shumë se një viti. Ajo ishte sulmuar dhe vranë nga një njeri me natyrë jonjerëzore.

Në qoftë se ka një Perëndi, atëhere pse Ai lejon kaq shumë vujtje në botë? Njerëzit normalë shikojnë vujtjen e fëmijës, tmerrin e luftës dhe arrijnë në përfundimin: «Me siguri nuk ka Perëndi. Në qoftë se do të ekzistonte, Ai nuk do të lejonte vujtje të tilla.»

Bibla e trajton një pyetje të tillë. I gjithë libri i Jobit i përgjigjet pyetjes: «Pse vuan i drejti?» Te Psalmi 73 shkrimtari vërejti mirëqenien e njerëzve të këqinj dhe arriti në përfundimin se është e kotë të jetosh një jetë të drejtë (vargjet 3, 12, 13). Habakuk e pyeti Perëndinë pse rri dhe shikon «kur i ligu gllabëron atë që është më i drejtë se ai» (Habakuk 1:13). Apo siç ka thënë dikush: «Pse është Perëndia kaq i heshtur kur e keqja shtohet?»

Në Testamentin e Ri, Jezusin e pyetën për një njeri që kishte lindur i verbër: «Mësues, kush ka mëkatuar, ai apo prindërit e tij, që ai ka lindur i verbër?» (Gjoni 9:2). Kur na ndodhin fatkeqësi, shpesh pyesim: «Kush mëkatoi?»

Cila është përgjigja? Pse një njeri duhet të

lindë i verbër? Pse Perëndia lejon një komb të keq të mposhtë një komb më të drejtë? Pse të këqinjët përparojnë? Pse i drejti vuan?

Edhe pse nuk i njohim të gjitha përgjigjet, ne njohim në mënyrë të mjaftueshme që, kur situata të tilla na vijnë në jetën tonë, besimi ynë në Perëndi nuk do të lëkundet, por do të forcohet.

PSE VUAJNË TË PAFAJSHMIT?

Problemi i vërtetë është të kuptojmë se pse vujnë njerëzit e pafajshëm. Ne nuk ankohe mi kur të këqinjët vujnë. Unë kurrë nuk kam dëgjuar ndonjë njeri të thotë: «Në qoftë se ka një Perëndi, atëherë pse lejoi që Adolf Hitleri të vuan?»

Problemi i të pafajshmit që vuan është i ndryshëm. Çdo njeri e do drejtësinë dhe duket e padrejtë që të pafajshmit të ndëshkohen. Pse vuan i drejti?

E para, i pafajshmi mund të vujë, sepse vujtja të mëson. Shkrimtari i Psalmeve shkroi: «Ka qenë një e mirë për mua të jem i pikëlluar, që kështu të mësoja statutet e tua» (Psalmeve 119:71; Hebrejve 12:11). Ndonjëherë, sëmundja mund të jetë më e mirë për ne se sa shëndeti dhe dhembja më e mirë se sa kënaqësia. Vujtja mund të zhvillojë karakterin e njeriut, të krijojë simpati për ata që vujnë, të zvogëlojë dëshirën tonë të papërmbajtur për t'ia dedikuar jetën tonë pasurisë materiale dhe të na afrojë më shumë me Perëndinë. Ne kemi dëgjuar për disa nga arritjet e mëdha të njerëzve handikapatë, pavarësisht nga problemet e tyre. Ndoshta ne duhet të mendojmë për gjërat e mëdha që ata bënë *të nxitur* nga problemet e tyre. Ndoshta Helen Keller, shkrimtare dhe pedagoge, u bë një nga gratë më

frymëzuese të këtij shekulli jo në mënyrë të *pavarur* nga fakti që ajo ishte e verbër, e shurdhër dhe memece qysh nga fëmijëria e hershme, por pikërisht për arsye të këtyre problemeve. Vuajtja duhet të konsiderohet si një rrugë që të udhëheq drejt një karakteri më të mirë.

E dyta, njeriu mund të vuajë si rezultat i mëkatit. Vuajtja erdhi në botë për arsye të mëkatit dhe vuajtja vazhdon ta shoqërojë njerëzimin për arsye të mëkatit. Te Jobi 4:8, Elifazi shprehu një të vërtetë të përgjithshme kur tha: «Ashtu siç e kam parë unë vetë, ata që lërojnë paudhësinë dhe mbjellin mjerimin, vjelin frytet e tyre.» Testamenti i Ri e përforcon këtë: «Mos u gënjeni: Perëndia nuk vihet dot në lojë, sepse ç'të mbjellë njeriu, atë edhe do të korrrë» (Galatasve 6:7). Të këqinj të vuajnë, në qoftë se jo në këtë jetë, në jetën tjetër, për arsye të mëkateve të tyre (Romakëve 6:23).

Tragjedia e mëkatit është se i pafajshmi vuan bashkë me të fajshmin! Perëndia foli për rezultatet e mëkatit te Ligji i Përtërirë 5:9, kur tha se do të dënojë paudhësinë e etërve ndaj bijve deri në brezin e tretë dhe të katërt. Konsideroni këta shembuj: E para, një baba pijanec që i rrit fëmijët e tij në një atmosferë të keqe ku atyre u mungojnë gati edhe gjërat elementare. Sa shumë breza do të vuajnë për shkak të mëkatit të tij? Sëmundja, varfëria, vdekja e parakohshme dhe sëmundjet mendore mund t'i shoqërojnë fëmijët dhe nipat e tij. E dyta, në Abilene, Texas, një adoleshent shtypi me makinë tre njerëz, duke përfshirë edhe një grua të re dhe të dashur që kishte shërbyer si misionare në Francë. Ky djalë, që kishte pirë më parë, po e ngiste makinën me shumë shpejtësi dhe madje nuk kishte as patentë. Pse vuajnë këta njerëz të pafajshëm? Për arsye të mëkatit të këtij djali të papërgjegjshëm! E treta, në luftë të pafajshmit vuajnë njësoj me të fajshmit.

Mëkati shkakton vuajtjen, vuajtjen e të pafajshmit ashtu si edhe atë të të fajshmit.

E treta, i pafajshmi mund të vuajë për arsye të dobësive dhe gabimeve të njeriut. Mëkati gjithmonë shkakton vuajtje, por jo gjithë vuajtja është rezultat i mëkatit. Jezusi e shpjegoi këtë kur iu përgjigj pyetjes rreth të verbërit: «As ai, as prindërit, e tij s'kanë mëkatuar, por kjo ndodhi që tek ai të dëftohen veprat e Perëndisë» (Gjoni 9:3). Hebrejët kishin një ide të gabuar se gjithë vuajtja vinte nga mëkati, por Jezusi tha se nuk vinte e gjitha nga mëkati.

Disa vuajtje vijnë nga gjykimi i gabuar i njeriut.

Dikush nuk gjykon mirë se sa larg mund të notojë dhe si rezultat mbytet. Asnjë mëkat nuk është kryer këtu, vetëm gabimet njerëzore që shkaktojnë vuajtje njerëzore. Një tren u përplas në Australi dhe vrau nëntë njerëz. «Gabimi njerëzor» ishte shkak i aksidentit. Gabimi njerëzor shkaktoi aksidentin dhe të pafajshmit vuajtën për arsye të këtij gabimi.

Përderisa ne jetojmë në një botë të populluar nga krijesa njerëzore jo të përkryera, të prirura drejt gabimit, duhet të pranojmë se veprime të gabuara do të ndodhin, që do të dëmtojnë si të pafajshmin ashtu edhe të fajshmin.

E katërta, të pafajshmit mund të vuajnë kur nuk respektojnë ligjet e natyrës. Në fakt, ne nuk i shkelim ligjet e natyrës, kur nuk u bindemi atyre, janë ato që na «shkelin»! Provo të mos respektosh ligjin e gravitetit dhe të hidhesh nga kati i gjashtë dhe do të provosh (nëse mbetesh gjallë) ndëshkimin e këtij ligji!

Po pse të pafajshmit vuajnë, si p.sh. ata që vuajnë, vriten apo vdesin gjatë tërmeteve dhe cikloneve, kur në fakt ata nuk kanë thyer ndonjë ligj të natyrës.

Parafytyrojini universin tonë si një makinë gjigante. Rrotat dhe ingranazhet e tij lëvizin papushim. Kjo makinë ka pistonat që pompojnë me një shpejtësi fantastike, sisteme ajrosjeje, ftohjeje, ngrohjeje etj. Një energji e pabesueshme gjenerohet, dërgohet, përdoret dhe shpërndahet. E gjithë kjo ndodh sipas ligjeve, disa prej të cilave ne i njohim dhe disa të tjera nuk i njohim.

Dhe ne ecim, jetojmë, jo përreth, jo afër, por brenda kësaj makine! Ne dimë disa nga rregullat, disa nga ligjet, dimë disa nga rreziqet, kështu që mund t'i shmangemi «ndryshimit të marsheve» apo «fuqisë së pistonit që mund të na dëmtojë». Por ne nuk i dimë të gjitha dhe si rrjedhim nuk mund të evitojmë gjithë rreziqet! Me kalimin e kohës ne do të ndeshemi me një nga ato rrotat e mëdha fluturuese apo, pa e ditur, do gjendemi duke ecur mbi një nga ingranazhet gjigande të kësaj makine dhe e gjejmë veten në mes të ndonjë shpërthimi. Kur kjo ndodh, ku kemi gabuar? Askund! *I vetmi gabim i yni në këtë rast është se jetojmë në një univers të cilin nuk e njohim tërësisht, një mosnjohje që mund të na kushtojë shumë vuajtje!*

Ky është i vetmi «gabim» që njerëzit e vararë gjatë një tërmeti bëjnë. Një forcë e brendshme gjigante e tund tokën në mënyrë të vrullshme dhe

njerëzit vdesin thjesht për arsyen se jetojnë në tokë dhe nuk mund t'i shmangen rrezikut të një force të tillë.

A kemi ndonjë të drejtë që në kohë të tilla të themi: «Ndaloje botën. Unë dua të iki larg nga ajo»? A mund ta ndalojmë stuhinë derisa të ndihemi të sigurtë? Ligjet e natyrës vazhdojnë të veprojnë, pavarësisht nga dëshirat apo veprimet tona. Si rrjedhim, njerëzit, duke përfshirë edhe të pafajshmit vazhdojnë të vuajnë.

PSE NUK NDËRHYN PERËNDIA?

Pak njerëz nuk do të jenë dakord me çfarë është thënë. Të pafajshmit vuajnë dhe ata vuajnë për arsyet që u dhanë më lart. Por disa mund të pyesin: «Në qoftë se Perëndia ekziston, atëherë pse nuk i parandalon vuajtjet?» Pse Ai nuk i ndalon të këqinjët kur lëndojnë të drejtin? Pse Perëndia nuk i ndihmon njerëzit e drejtë të mos bëjnë gabime që u kushtojnë atyre shumë shrenjtë, deri edhe jetën e tyre. Pse nuk i mbron Perëndia të pafajshmit që të mos lëndohen nga gabimet e të tjerëve? Pse Ai nuk e kontrollon universin në mënyrë të tillë që të pafajshmit të mos dëmtohen nga forcat e natyrës? Le të shqyrtojmë këto dy përgjigje të mundshme.

Perëndia nuk ndërhy, sepse Ai e respekton natyrën e njeriut. Njeriu është i lirë për të zgjedhur. Njeriu, i krijuar në ngjashmëri me Perëndinë, ka të drejtën të zgjedhë ta jetojë jetën e tij si të dojë dhe, nga ana tjetër, ai mban përgjegjësi për mënyrën se si jeton. Zgjedhjet e tij nuk janë të parapërcaktuara nga Perëndia. Njeriu është i lirë të bëjë zgjedhje të gabuara, të dëmtojë veten dhe të dëmtojë të tjerët. Në qoftë se Perëndia do ta lejojë njeriun që të jetë me të vërtetë njeri, atëherë Ai duhet t'i japë njeriut lirinë e zgjedhjes.

Perëndia ia jep njeriut këtë lloj lirie *për të mirën e tij*. A do të preferonit ju të ishit një robot apo një kukull? Ai e lejon këtë liri *për të mirën e të tjerëve*. Liria jonë do të thotë se ne jemi të lirë të sakrifikojmë, të duam dhe t'u shërbejmë të tjerëve. Ai gjithashtu e lejon këtë liri për *lavdinë e Perëndisë*. Ai e bëri njeriun që të lëvdojë Perëndinë. Nëse njeriu do të ishte një robot i programuar vetëm për shërbesë ndaj Perëndisë, pa pasur asnjë alternativë tjetër, a do të kishte ndonjë vlerë kjo lloj shërbese?

Perëndia nuk ndërhy, sepse Ai e respekton natyrën e universit. Perëndia bën të mundur që shiu të bjerë mbi të drejtin dhe të padrejtin (Mateu 5:45).

Kështu, i keqi përfiton nga natyra në të njëjtën mënyrë që përfiton edhe i drejti. Gjithashtu i drejti vuan nga forcat e natyrës po ashtu siç vuan i keqi.

Pse Perëndia e lejon natyrën që të bekojë dhe të mallkojë të dy llojet e njerëzve në të njëjtën mënyrë? E para, sepse ne jetojmë në një univers të drejtuar nga ligje të përcaktuara mirë. Në qoftë se Perëndia në mënyrë arbitrare do t'i përdorte ligjet e natyrës vetëm për të favorizuar të drejtin, atëherë ne do të kemi kaos si rezultat. Ne do të kemi një univers të drejtuar, jo nga ligjet, por nga dëshirat. A do të donim me të vërtetë të ishte kështu?

E dyta, Perëndia lejon natyrën të bekojë dhe të mallkojë njësoj si njerëzit e mirë ashtu edhe ata të këqinj, sepse duke ruajtur një pakicë nga vuajtjet, kjo mund të shkaktonte dhembje për shumë të tjerë. Kështu, e njëjta përmbytje që shkakton vdekjen e njerëzve që banojnë afër një lumi bën të mundur ujitjen e drithërave të bukës të cilat ushqejnë me mijra vetë. Në qoftë se Perëndia do të shpëtonte disa nga përmbytja, Ai do të shkaktonte zinë e bukës për mijra njerëz të tjerë në këtë rast.

E treta, Perëndia e lejon natyrën të bekojë dhe mallkojë njësoj si njerëzit e mirë ashtu edhe ata të këqinj, sepse nëse i drejti do favorizohej materialisht për shërbesën e tij ndaj Perëndisë, kjo mund të bënte që motivet e tij për të adhuruar Perëndinë të ndryshonin. Ai mund të fillojë ta nderojë Perëndinë tani për interes dhe, natyrisht, Perëndia nuk e dëshiron këtë. Në qoftë se vetëm i keqi do të vuante dhe i drejti gjithnjë do të përparonte, atëherë kush do t'i shërbente Perëndisë? Ndoshta çdo njeri! Po pse? Kryesisht vetëm për të mirat materiale të cilat njeriu do të shpresonte t'i merrte si «pagesë» për shërbesën e tij ndaj Perëndisë. Perëndia do që njeriu t'i shërbejë dhe ta lëvdojë Atë për arsyen e vetme se Ai vetëm është Perëndia që duhet lëvdur nga gjithë Krijesa e duarve të Tij, pjesë e së cilës është edhe njeriu.

Perëndia e respekton natyrën e Universit që Ai vetë e ka krijuar, një univers i drejtuar nga ligjet e vendosura prej Tij, ligje të cilat Ai nuk i shkel thjesht për të mbrojtur të pafajshmit.

Pse Perëndia e krijoi universin të tillë? Pse nuk bëri një botë në të cilin asnjëherë të mos ndodhte asnjë fatkeqësi natyrore? Ka disa përgjigje për këtë pyetje dhe njëra prej tyre është kjo: «Në qoftë se di kaq shumë për mënyrën se si duhet krijuar një univers, atëherë pse nuk krijon një univers “të

përkryer” vetë?» Përderisa ne nuk mund të bëjmë çfarë Perëndia mundi të bëjë dhe nuk dimë çfarë Perëndia mund të dijë, ne nuk duhet ta kritikojmë atë që Perëndia ka bërë.

Një përgjigje tjetër për pyetjen: «Pse nuk ndërhyr Perëndia?» është kjo: *Perëndia ka ndërhyrë dhe vazhdon të ndërhyjë!*

Perëndia ka ndërhyrë duke dërguar Birin e Tij që t’u mësojë njerëzve të duan njëri-tjetrin. Ai ndihmon aktualisht në shërimin e dhembjeve të njerëzimit duke vepruar me anë të atyre që ndjekin mësimet e Krishtit. Perëndia *ndërhyr* duke iu përgjigjur lutjeve të fëmijëve të Tij. Mbani mend se si Hezekia, kur e dinte se do të vdiste, iu lut Perëndisë dhe Perëndia i dha pesëmbëdhjetë vite të tjera jetë (2 Mbretërve 20:1–6). Perëndia sot nuk na përgjigjet me mrekullira kur i lutemi, ashtu siç Ai bëri në kohën e Testamentit të Ri. Por Ai i ndihmon ata që i luten Atij. Se sa herë Ai u është përgjigjur lutjeve tona vetëm përjetësia do ta tregojë. Perëndia nuk e ka braktisur universin që e krijoi vetë. Universi akoma mbahet në «këmbë» nga Krishti. Perëndia akoma u përgjigjet lutjeve!

Pse Perëndia nuk i përgjigjet çdo lutjeje? Sepse jo çdo lutje e njeriut është në përputhje me vullnetin e Tij. Ndonjëherë qëllimi i Perëndisë mund të jetë që një njeri i mirë të *mos* shërohet. Kështu, ne lutemi, ashtu si Jezusi u lut: «Jo dëshira Ime por Jotja u bëftë», duke besuar se Perëndia me të vërtetë do të bëjë atë që është më e mira për ne për të realizuar qëllimet e Tij.

Por një pyetje e tretë na vjen në mendje: Meqënëse jemi rrethuar nga kaq shumë vuajtje që s’mund t’i shpjegojmë dhe meqënëse Perëndia duket sikur as që do t’ia dijë për ne, atëhere . . .

PSE DUHET TË BESOJMË NË PERËNDINË?

Ne duhet të besojmë te Perëndia, sepse *nuk ka ndonjë alternativë më të mirë!*

Pa Perëndinë vuajtja në botë as që mund të shpjegohet. Ata që nuk besojnë në ekzistencën e Perëndisë dhe në rolin e Tij aktiv në univers dhe në jetët njerëzore e shpjegojnë ekzistencën e vuajtjes njerëzore një mënyrë tjetër. Ata besojnë se vuajtja njerëzore shkaktohet nga veprimi i forcave të errëta të natyrës, i ligjit të xhunglës, i një realiteti të cilin ne nuk mund ta njohim dhe shpjegojmë plotësisht. *Por ky shpjegim nuk është i kënaqshëm dhe i vërtetë!*

Ata që e kanë mohuar idenë se ka një Perëndi vazhdojnë akoma të kërkojnë përgjigjet e pyetjeve që kanë lidhje me vuajtjen njerëzore.

Për më tepër, pa Perëndinë s’ka asnjë shpjegim për bekimet në botë. Ja ç’thotë Sydney Harris:

Një argument i pëlqyer i atyre që kundërshtojnë idenë e një Perëndia të qëllimshëm është t’u tregojnë të gjithëve të keqen që ekziston në botë. «Si mundet një Perëndi i dashur», pyesin ata, «të lejojë kaq shumë praninë dhe avancimin e së keqes?»

Gjithmonë kam preferuar t’i përgjigjem kësaj pyetjeje duke i konfrontuar këta njerëz me çfarë unë e quaj «problemi i të mirës». Si e shpjegojnë ata ekzistencën e të mirës në botë? Si mund të shpjegohen aktet e dashurisë, të ndihmës ndaj të tjerëve, të vetësakrificës për njerëzit e tjerë për të cilat ne dëgjojmë apo jemi vetë dëshmitarë? Pse një njeri duhet të sakrifikojë jetën e tij për mikun e tij apo qoftë edhe për një të panjohur? Pse duhet të sakrifikojë mirëqenien e tij për të tjerët? Pse historia e njerëzimit është ndriçuar kaq shumë nga heronj dhe martirë që me dëshirë vdiqën për një qëllim që nuk ishte personal, por në shërbim të shumë të tjerëve?

Ne kemi tendencën që të mos i vlerësojmë shumë virtytet e njerëzve dhe egzagjerojmë shumë veset e tyre. Por, pse njerëzimi duhet të ketë virtyte që merimanga apo miza nuk i kanë? Ne kemi arsye t’i gëzohemi shumë herë më tepër mirësisë së Perëndisë se sa të kritikojmë papërsosmërinë e njeriut.

A nuk është kjo e vërtetë? A nuk ka kaq shumë mirësi në botë që ne duhet të çuditemi? Në fakt, arsyeja e vetme që na aftëson të shikojmë vuajtjen është fakti se ne provojmë kaq shumë bekime! A do të mundeshit ju të dallonit errësirën nëse ju nuk do ta njihnit dritën, por do të kishit provuar dhe njohur vetëm errësirën? Ju do ta dinit se çfarë është dhembja nëse nuk do të kishit jetuar më parë *pa* praninë e dhembjes në jetën tuaj. Ju nuk mund ta dinit se ju ishit të sëmurë në qoftë se kurrë nuk keni qenë i shëndetshëm. Në fakt, është *për arsye të* bekimeve tona të shumta që ne ankojemi ndaj vuajtjeve.

Pyetja është: Nga erdhën gjithë këto bekime? Nga një univers i pakuptimtë, aksidentalisht? Kjo është shumë e vështirë për t’u besuar! Ato duhet të kenë ardhur nga Perëndia! Unë mund ta marr mend se ateistët kanë probleme më të vështira për të zgjidhur se sa kristianët. Ateisti na pyet: «*Në qoftë se ka një Perëndi, atëherë pse ka kaq shumë vuajtje?*» Ne e pyesim atë: «*Në qoftë se nuk ka Perëndi, atëherë pse ka kaq shumë bekime? Në fakt, pse ka mirësi në botë?*»

Natyrisht, për kristianët gjithmonë ka një përgjigje përfundimtare për pyetjen që po studiojmë:

Ndoshta nuk dimë shumë tani, por me kalimin e kohës do të njohim më shumë. *Një ditë ne do të kuptojmë pse-në!* Ne besojmë se Perëndia e di pse-në e vuajtjeve. Dhe ne e dimë se të gjitha gjërat bashkëveprojnë për të mirën e qëllimit të Tij (Romakëve 8:28). Përmes besimit, ne jemi në gjendje të durojmë të mirën dhe të keqen e jetës.

KONKLUZIONI

Besimi në Perëndinë e bën një kristian më të fortë përballë vështirësive, zhgënjimeve dhe vuajtjeve në jetë. Çfarë ka bërë mungesa e besimit për

ju? A jeni të zotëruar nga dyshimi? A ju ka bërë mosbesimi juaj të aftë ta jetoni jetën me gjithë të mirat e saj dhe të mposhtni si fitimtarë gjithë shqetësimet e jetës?

A nuk është koha që t'ia lini gjithë shqetësimet tuaja Perëndisë duke ia dorëzuar dhe dedikuar jetën tuaj Atij? Jepjani veten tuaj Perëndisë me besim dhe të bindur dhe Ai do të kujdeset për ju. Atëhere ju do të jeni të sigurtë se gjithë gjërat do të bashkëveprojnë për mirë . . . , se çfarëdo vuajtje që të keni, ju do të merrni një shtëpi me Perëndinë në jetën e përjetshme . . . dhe se një ditë Ai do t'jua bëjë gjithçka të qartë!

Autor: *Coy Roper*
Marrë nga studimi: *"Pyetje lidhur me besimin te Perëndia"*
© 2001, 2003 E VERTETA PER SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara